

настыра С-го мѣченика Поліевкта; а прѣзъ
вѣлики-тѣ постн отиваше ѹ нѣкое пѣсто-
горѣ, дѣкто сѣдаше въ безмзавіе и самъ
Богъ го знааше. Най-сѣтнѣ, като глѣдаше
че настоятелство-то, да ѹправлѣва мѣнасты-
ри-тѣ, прѣчи на негово-то безмзавіе, при
това като мразаше чловѣческѣ-тѣ почитѣ,
скрышомъ отиде въ Ерѣсалимъ на възростѣ
29-годишень. Тамъ откакъ-то сѣ поклони
на честныя кръстѣ, на Христовыя гробѣ и
на дрѣгы свѣты мѣста, обыде всички-тѣ
отци, кои-то живѣахъ въ околны-тѣ пѣ-
стини и, като сзглѣдаше добродѣтелно-то
живѣанье на сѣкыго, по тѣхно подраженіе
насердчааше сѣ. На—сѣтнѣ отиде въ лавръ,
наречена Фаре, раздалечъ отъ С-го града
нѣколко си поприща; тѣкъ отвѣнь мѣна-
стыря намѣри нѣкоиѣ празды келіи и о-
стана да живѣи въ това безмзавно мѣсто,
дѣто сѣ хранаше сѣ плетенье кошници и сѣ
дрѣгѣ работѣ на рѣще си; и тѣй, ослободе-
нъ отъ свѣтовны грыжи, трѣдаше сѣ само
какъ да ѹгоди на Бога.

С. Евтимій имаше и едного сзсѣда прѣ-
подокнаго Теоктиста, сѣ кого толкосѣ вѣхъ